Noah och Elins raketresa

Morbror Johan

Den här boken tillhör

_____

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Det regnade så mycket att fönstren lät som små trummor. Noah tittade ut och suckade. Han hade byggt ett högt torn av lego, men nu ville han göra något ännu större.

”En raket!” sa han.

Lillasyster Elin klappade händerna. ”En raket som kan åka till månen!”

Mamma ställde fram kartonger, tejp och silvrigt foliepapper på mattan. ”Då behöver ni en plan,” sa hon.

Noah lade två stora kartonger på golvet. Elin hämtade den runda tvättkorgen till fönster. Regnet fortsatte att trumma, men i vardagsrummet började ett helt nytt äventyr.

Noah byggde raketens väggar raka och stadiga. Han tryckte ihop kartongflikarna, precis som när han byggde ett legohus som inte fick vingla.

Elin satte fast silverfolie på fenorna. ”De blänker!” sa hon.

”Bra,” sa Noah. ”Rymdraketer måste synas bland stjärnorna.”

De gjorde ett runt blått fönster av papper. Noah ritade en knapp, men Elin hittade en röd kapsyl som blev mycket bättre.

”Det här är startknappen,” bestämde hon.

När de var klara stod raketen mitt på mattan. Den var lite sned. Den var lite tejpig. Men den såg redo ut.

Mamma kom med två genomskinliga rymdhjälmar. ”Rymdfarare måste kunna se bra,” sa hon och räckte dem till Noah och Elin.

Noah satte sin hjälm på huvudet. Elin gjorde likadant, men hennes hjälm hamnade lite på sned.

”Vart ska vi?” frågade Mamma.

Noah pekade mot taket. ”Till månen. Jag vill se kratrarna på nära håll.”

Elin satte sig bredvid honom i raketen. ”Och jag vill hitta en månsten.”

Mamma log och satte en hand på raketens kant. ”Då är kapten Noah och upptäckare Elin snart redo.”

Noah tog ett djupt andetag. Nu kändes vardagsrummet plötsligt mycket större.

Mamma backade tre steg och höjde handen.

”Start om tio,” sa hon.

Noah lade fingret på den röda knappen. Elin höll i sin lilla ryggsäck med en ficklampa och två smörgåsar.

”Tio, nio, åtta …” räknade Mamma.

Raketen började darra. Först bara lite, som när tvättmaskinen snurrar.

”Sju, sex, fem …”

Golvet under Noahs fötter surrade. Foliefenorna glittrade.

”Fyra, tre, två, ett!” ropade Mamma.

Noah tryckte på knappen.

”Poff!” sa raketen.

Sedan sa den: ”Voooooosch!”

Regndropparna vid fönstret blev till blanka streck. Raketen lyfte på riktigt.

Husen blev små som byggklossar. Vägarna blev tunna grå streck. Snart flög raketen över molnen, där solen lyste på deras vita ryggar.

”Vi flyger!” sa Noah.

Elin tryckte näsan mot det blå fönstret. ”Titta, vårt hus är pyttelitet!”

Noah såg hur regnmolnen låg som ett täcke över staden. Han vinkade, fast ingen där nere kunde se honom.

Sedan blev himlen mörkare. Inte regnmörk, utan stor och djup blåsvart.

Stjärnor tändes en efter en runt raketen.

Elin slutade vinka. Hon drog in händerna i ärmarna.

”Noah?” viskade Elin.

”Ja?”

”Det är så mörkt här.” Hon tittade ut mellan stjärnorna. ”Tänk om mörkret är för stort.”

Noah kände också att rymden var enorm. Han kunde inte se väggar, golv eller slutet på den. Men han såg Elins lilla hand bredvid sig.

”Vi kan lysa tillsammans,” sa han.

Han tände ficklampan från Elins ryggsäck. En varm liten ljusfläck dansade över instrumentpanelen.

Sedan tog Noah hennes hand.

”Jag håller den hela vägen till månen,” sa han.

Elin klämde tillbaka. ”Och hela vägen hem?”

”Hela vägen hem.”

Långt framme lyste månen, rund och blek. Men mellan raketen och månen snurrade ett fält av gnistrande stjärnstoft.

”Det ser ut som glitter,” sa Elin.

”Glitter som flyttar sig,” sa Noah.

Raketen pep. Den svängde åt ena hållet, sedan åt andra. Noah vred försiktigt på en kartongratt.

”Inte för fort,” mumlade han.

En glittrande virvel kom nära fönstret. Elin höll Noahs hand hårdare.

Noah väntade tills virveln snurrat förbi. Sedan styrde han genom en lugn öppning.

”Där!” sa han.

Raketen gled vidare. Månen såg lite större ut nu.

Till slut landade raketen mjukt på månen. Ett litet moln av silvergrått damm puffade upp under fenorna.

”Vi är framme,” sa Noah.

Han öppnade luckan. Elin tog ett steg ut, sedan ett till. Hon studsade så högt att hennes fötter nästan glömde marken.

”Jag kan hoppa som en kanin!” skrattade hon.

Noah skrattade också, men han släppte inte hennes hand. Runt dem fanns runda kratrar och stenar som glimmade i stjärnljuset.

Långt borta hängde jorden som en blå kula.

”Där bor Mamma,” sa Elin.

”Och där ska vi äta middag,” sa Noah.

I en liten krater låg tre stenar. En var rund, en var platt och en glittrade som frost.

”Vilken ska vi ta?” frågade Elin.

Noah tittade noga. Han tänkte på sina legobyggen. Om man ville att något skulle hålla, behövde man välja rätt bit.

”Den runda kanske rullar iväg,” sa han. ”Den platta kan bli en trappsten. Men den glittriga … den kan visa vägen.”

Elin lyste med ficklampan på den glittriga stenen.

”Den är som en liten stjärna.”

De lade stenen i ryggsäcken. Då pep raketen igen.

Ett blått ljus blinkade vid fönstret.

”Åh nej,” sa Noah.

Den röda startknappen hade lossnat och låg på golvet.

Elin blev alldeles stilla. Utanför fönstret var rymden mörk igen.

”Kan vi inte åka hem?” frågade hon.

Noah tittade på knappen. Han drog lite i den. Han försökte sätta fast den direkt. Den ramlade ner igen.

”Inte så,” sa han tyst.

Han tänkte på kartongflikarna hemma. Först vika. Sedan trycka. Sedan tejpa.

”Vi har tejp,” sa Elin och höll upp en liten rulle ur ryggsäcken.

Noah log. ”Bra tänkt. Vi försöker en gång till.”

Noah vek en liten kartongbit till ett stöd bakom knappen. Elin lyste så att han kunde se ordentligt.

”Håll lampan stilla,” sa Noah.

”Jag håller,” sa Elin.

Första tejpbiten fastnade på Noahs handske. Den andra blev sned. Noah tog loss den och försökte igen.

Elin väntade tyst. Hennes hand var fortfarande i hans.

Till slut satt knappen rakt och stadigt på plats.

Noah tryckte försiktigt.

Ingenting hände.

Han tittade på Elin. ”En gång till?”

Elin nickade. ”En gång till.”

Noah tryckte. Raketen surrade, pep och glödde varmt. ”Voooooosch!”

Raketen flög hemåt genom stjärnorna. Den glittriga månstenen låg tryggt i Elins ryggsäck och lyste som en liten nattlampa.

”Nu är mörkret inte lika stort,” sa Elin.

Noah tittade ut. Rymden var fortfarande stor. Men jorden växte framför dem, blå och vit och välbekant.

”För att vi vet vart vi ska,” sa han.

De flög förbi stjärnstoftet igen. Den här gången såg Noah den lugna öppningen direkt.

”Här,” sa han och styrde mjukt.

Elin kikade genom fönstret. ”Jag ser molnen!”

Under dem väntade regnet, huset och Mamma.

Raketen landade med ett mjukt ”poff” på vardagsrumsmattan. Just då öppnades dörren till köket.

”Middagen är klar!” sa Mamma. ”Hur gick er rymdresa?”

Noah och Elin tittade på varandra. Sedan höll de upp ryggsäcken.

”Vi var på månen,” sa Elin. ”Det var mörkt, men Noah höll min hand.”

”Och Elin hjälpte mig laga startknappen,” sa Noah.

Mamma såg den glittriga stenen och log, som om hon inte alls var förvånad.

Vid middagsbordet stod månen högt bakom regnmolnen. Noah och lillasyster Elin åt varsin smörgås och planerade nästa resa.

Noah och Elins raketresa

En regnig söndag bygger Noah och lillasyster Elin en kartongraket i vardagsrummet. När den plötsligt lyfter på riktigt håller Noah Elins hand genom den mörka rymden, ända till månen och hem igen lagom till middagen.

sagatilldig.se